

היו לנו מורים מצויינים.
הדומיננטי בכולם היה אריה.
ככיתה הראשונה של בני בית-השיטה היינו עבורו "ספינת הדגל", ואנחנו זכינו
במורה מחנך, אוהב, מכוון ומשקיע את כל נשמתו. מה שנקרא: מורה לחיים!

למרות היותו לעיתים שנוי במחלוקת, לא חשש מביקורת של תלמידיו וקיבל
אותה ברוח טובה.

בין היתר השתמשנו גם בכלים שהוא עצמו הנחיל לנו כאשר למדנו איתו
פרקים נבחרים משירת המזרח (כדוגמת ה"מרובעים" של עומר כיאם הפרסי),
או ה"קאצ'דות" של משוררי ספרד. כל סוגה כזו (ז'אנר בלעז) באה לידי ביטוי
ב"יצירותינו", כאשר דמותו המופלאה משמשת לנו השראה.

מדובר בכתובים מכיתה ט' – אז קיבלנו אותו לכהונה שנייה, וכיתה י"א – מה
שהוגדר כ"תקופת היסורים והשירה בתקופת הקיסרות השלישית (של אריה)".
כנראה שבכל זאת למדנו משהו, כפי שמתבטא ב"יצירות":
אם המילה אקרוסטיקון מוכרת לכם – נסו לזהות את שם היוצר:

מרים כלענה רגעי ספרד
יפה השתייה מסביב לכד
כזבוב את דמנו ימצוץ עד לשד
אדון המורים אריה הנכבד.
לוואי ותפרח קרחתו לעד!

פי אריה נופת צוף
בדמיונו מרחיק הוא עוף
גם דמיוני פורש כנפיו
רוצה לעוף הוא – אך לשוא...

הוא שוב חזר
אותו אכזר
כלום לא עזר
לסבול נגזר.

מאימתי שבת
הייתה ליום-מיקלט
לכל זנב-שיעור
נושן ולא גמור?

הוא כל הזמן שואל
(אין כל בשורת גואל)
נותן לקרוא בלי סוף
מתי נגיע לחוף?

"החיים יפים הם"
לבהמה ולעוף-כנף.
השיעורים כה ארוכים הם
ל"קץ פלאות" ליבי נכסף.

חרוזים אריה חורז
וליבי מאוד רוגז
את זמני הוא כאן בוזז
זה הלץ בן הפוחז.

גבירול לנו לרועץ
אריה – פטישנו המפוצץ
הלוי – בחוכמתו נוצץ
וליבי – חושב להתפוצץ...

לחיו ספיר
שושן – שפתיו
שערו – חציר
יונים – עיניו.
כה רבות הן מעלותיו,
לו רק חסך קצת בדבריו...